

ДАНИЕЛ ИВАНОВ

СПИСЪКЪТ

chitanka.info

Красива съм, помисли си тя и се обърна към огледалото. Но трябва да съм още по-красива. Извади черна спирала от тоалетката и очерта миглите си. Продължи с елегантно червило, руж и парфюм. Изправи се в цял ръст, огледа се и определено остана доволна от резултата. Облече тънки дантелени бикини, еротичен корсет и дълги мрежести чорапи. Продължи с предизвикателна червена рокля с дълбоко деколте и сатенени ръкавици. Остана ѝ само да метне палтото отгоре, да обуе обувките си с високи токчета и щеше да бъде готова за вечерта.

Мъж в бял костюм и черна вратовръзка отвори вратата пред нея. Тя грациозно влезе в помещението, привличайки погледите на всички гости. Един от сервитьорите я съпроводи до мястото ѝ, където я чакаше строен господин в смокинг, с красиви черти на лицето. Той я изгледа онемял, захласнат от ослепителната ѝ красота и предизвикателния ѝ поглед. Настаниха се удобно. Дълго разговаряха. Всяка нейна дума, всеки жест, всяко движение на тялото ѝ излъчваха желание за секс — не обикновен, а див животински секс, за какъвто той копнееше от много време насам. Вечерята беше повече от вълнуваща, но това, което предстоеше, го караше да тръпне като дете, останало само в тъмното.

Двамата излязоха от ресторанта, хванати за ръце. Изглеждаха като влюбени първокурсници, които не са се наситили на плътските удоволствия.

— Искаш ли да се разходим до вилата ми на кея? — запита той. — Има страхотен изглед към морето, а с чаша вино усещането ще бъде неотразимо.

Тя го погледна още по-предизвикателно. Леко надигна роклята и оголи бедрата си. Панталонът му плавно се надигна, предизвиквайки палава усмивка по лицето ѝ.

— Не! — отсече властно тя. — Имам по-добра идея.

Той повдигна вежди учудено и понечи да заговори, но тя сложи пръст върху устните му, хвана го за ръка и го поведе със себе си.

Нетърпимото желание да прави секс с тази жена го влудяваше.

Тя го подръпваше игриво като малко момиченце, лудуващо в парка. Ах, колко харесваше малките момиченца! Докато тичаха, тя се

обръщаше периодично към него и му хвърляше палав поглед със зелените си очи.

Озоваха се в близкия парк. Няколко дъждовни капки се спуснаха от небето и навлажниха загорялото ѝ тяло. Тя изглеждаше като богиня — невинна и неустойимо красива, едновременно излъчваща сигурност и власт. Той я притисна страстно до себе си, разкъса дрехите ѝ, както див звяр разкъсва плячката си. Гърдите ѝ се оголиха — имаха най-перфектните форми, които някога беше виждал. Усещаше докосването от настръхналите ѝ зърна по косматите си гърди. Не можеше да издържа вече, беше готов да проникне в нея, когато усети металното острие, което се заби дълбоко в него... Погледът му се замъгли. Крайниците му постепенно станаха безчувствени. Полазиха го тръпки — сякаш мравки се разхождаха по торса му. Учудено се загледа в стичащата се по тялото му топла кръв. Преди да затвори очи завинаги, срещна животинския ѝ поглед, който хищно продължи да се взира в него...

Тя хвърли последната лопата с пръст, покривайки прясно изкопания гроб. Прибра се вкъщи, взе си душ, наля си чаша вино, седна зад кухненската маса и извади детско тефтерче с изрисувана принцеса върху корицата. Зачеркна първото име от списъка. „Остават още трима“, помисли си и се усмихна тъжно. Скоро дъщеричката ѝ щеше да бъде отмъстена.

* * *

Утрото бе слънчево и лъчезарно.

Какъв прекрасен ден за разплата, помисли си тя. Наля чаша горещо кафе, отвори прозореца и отпи голяма глътка от ароматната течност. Препече набързо две филийки хляб, добави бекон и яйце и седна да закуси. Мрачните мисли се завърнаха в главата ѝ като разгневени пчели, пазещи кошера си. Хубавото ѝ настроение бързо помръкна и бе заместено от болезнения спомен за кончината на дъщеричката ѝ. Спомни си мига, в който я повикаха в моргата да идентифицира тялото. Малката принцеса, която приживе бе толкова

красива и невинна, се бе превърнала в разлагащо се телце с десетки синини и фрактури по него. Патологът ѝ беше казал, че във влагалището на момиченцето са открили семенна течност, която след направените изследвания се е оказала от четирима различни мъже.

Представяше си как я насилват.

Как при всеки неин плач следва удар в лицето.

Усещаше нейната болка.

Успя да се съвземе и да прогони всички спомени от главата си. Излезе навън, имаше нужда от свеж въздух. Реши да се разходи, но не към парка — там не трябваше да стъпва, не и след предишната вечер. По пътя си купи вестник. Не четеше пресата, но нещо сякаш я подтикна да го направи. Заглавната страница привлече погледа ѝ — „СИНЪТ НА ГУБЕРНАТОРА Е ОБЯВЕН ЗА ИЗЧЕЗНАЛ“. Разтвори четивото и премина към страницата с описание на топ новината.

Синът на губернатор Смит — Шон Дейвис Смит — е обявен за изчезнал тази сутрин. Причина за притеснението на губернатора е, че Смит младши не се е появил на закуска с баща си, която е дългогодишна традиция в семейството им. За последно е видян в ресторант „Каприз“ с непозната брюнетка на средна възраст. От полицията се въздържат от коментари, като твърдят, че случилото се няма нищо общо с обвинението срещу Смит младши за изнасилването и убийството на деветгодишната Саманта Уудс преди седем години. Тогава съдът го обяви за невинен.

Статията завършваше с обещанието:

Очаквайте подробности във вечерното ни издание.

Лека усмивка се плъзна по лицето ѝ.

Вечерта обещавахе да бъде по-хладна от предходните. Оправи тоалета си, сложи огненорижа перука, облече по-дебело палто, добави чифт изящни велурени ръкавици и излезе, заключвайки след себе си.

Партито на акционерите от корабостроителницата щеше да се проведе на последния етаж в търговския център „Харпър“. Тя показа на охраната пропуска, с който се беше сдобила наскоро. Влезе в помещението. Дълъг червен килим я посрещна от входа. Пое по него, подмятайки къдриците на изкуствената си коса. Разгледа залата. Старинен полилей, изработен от разноцветни кристали, красеше тавана. Сервитьори в смокинги раздаваха чаши с шампанско на гостите. Различни ордьоври и хапки суши, набучени на клечки, бяха пръснати по кристални чинии върху помощни маси, встрани от кухнята. Тя огледа събралите се гости. Все някъде щеше да мерне и него — един от мъжете, които завинаги промениха живота ѝ.

Видя го на една от терасите с русо момиче, което изглежда съвсем скоро бе навършило осемнайсет. Приблужи се на няколко крачки от тях и се облегна плътно до парапета. Почака няколко минути там, наслаждавайки се на студения бриз, след което тръгна бавно към двойката. Когато се доближи на не повече от две-три крачки от тях, изведнъж се спъна и се строполи на пода. От палтото ѝ изпадна снимка, но тя не видя това. Блондинката подскочи стреснато. Събеседникът ѝ не закъсна да се прояви като джентълмен — остави шампанското си на пода и се наведе, за да помогне на дамата в беда. Тя с невидимо движение изсипа в чашата съдържанието на малко пакетче, скрито в ръкавицата ѝ, след което благодари на кавалера и се върна в залата. Мъжът забеляза изтърваната снимка и я вдигна от земята. Тръгна да догони дамата, но бързо я изгуби сред тълпата, затова механично пхна фотографията в джоба на палтото си и се върна на терасата да продължи разговора си с русото изкушение.

Събуди се чак на обяд. Разтърка сънено очи и включи телевизора. Почти по всички канали предаваха за странната смърт на Лукас Браун — първи наследник на компанията „Морско бъдеще“. Тя усили звука на приемника и се заслуша в репортажа.

— В момента се намирам пред хотел „Алистър и синове“, където в три сутринта беше открит в безпомощно състояние Лукас Браун. По-късно същия ден той е починал в страшна агония на път към болницата. Разследващите случая нямат много информация, но наши източници твърдят, че причината за смъртта най-вероятно е отравяне. Единственият свидетел, осемнадесетгодишната Патриша Клеър, е изпаднала в шок след случилото се и в момента се намира под 24-часов лекарски надзор...

Репортерката забърза крачка и се мушна под ограничителната полицейска лента.

— С мен е детектив Тимъти Ричардсън, който е главен разследващ по случая. Бихте ли споделили със зрителите дали има нещо общо между изчезването на Шон Дейвис и смъртта на господин Браун и дали става дума за убийство, или в случая е самоубийство?

— Без коментар, моля!

— Моля ви, детектив Ричардсън!

— За момента няма какво да кажа по въпроса, нямаме достатъчно информация.

— Имате ли заподозрени?

— Въздържам се от коментар, благодаря ви!

Адреналинът ѝ се покачваше драстично: втора екзекуция във втора поредна вечер, а от полицията нямаха никакви следи, които да водят към нея. Вкусът на отмъщението беше толкова сладък.

Беше изключила телевизора и обядваше, а в ума ѝ се лутаха поредните спомени от миналото, този път от съдебната зала. Тя седеше до адвоката си, тресеше се от нерви, цялата плувнала в пот. След всичките доказателства, които имаха по делото, очакваше доживотна присъда за четиримата престъпници, но те не получиха такава, напротив — бяха оправдани.

Силно чукане прекъсна мъчителните ѝ мисли. Тръсна глава и се запъти към вратата. Когато я отвори, пред нея стоеше строен господин, облечен в омачкан костюм. Изглеждаше ѝ познат отнякъде.

— Добър ден, госпожо Уудс, аз съм детектив Тимъти Ричардсън — каза той и показа полицейската си значка като доказателство за думите си. — Бих искал да Ви задам няколко въпроса, ако не е проблем, естествено.

— Не, разбира се.

— Къде бяхте предната вечер?

— Вкъщи.

— Има ли някой друг, който може да потвърди думите ви?

— Притеснявам се, че няма, от много години живея сама.

— Може ли да вляза? Желая да разгледам апартамента ви.

— Разбира се — рече спокойно тя.

Детектив Ричардсън влезе в жилището и изпитателно заоглежда помещението. Тя му предложи чаша горещо кафе, но той отказа. Докато обикаляше, на няколко пъти се опита да я провокира да се издаде, но тя не се даваше толкова лесно и държеше на своето. Най-накрая полицаят се отказа (поне на пръв поглед), запъти се към вратата, но в последния момент се спря на прага и обърна пронизващ поглед към нея:

— Довиждане, госпожо, Уудс. Утре пак ще намина.

— Утре?! — възкликна тя. — Нима не ви беше достатъчна информацията, която ви дадох?

— Никога не се задоволявам с толкова малко. А и мисля, че определено премълчавате нещо. Не знам още какво, но се надявам утре да разбере. Довиждане.

— До утре — с известно притеснение изрече тя, достатъчно силно, за да я чуе детективът, но не толкова, че да прозвучи убедително.

Настъпи следобедът. Двама паднаха, оставаха още толкова. Предстоеше ѝ посещение при психолога, който беше важна част от плана ѝ.

Смени перуките си отново (този път сложи черната), облече се подобаващо, без излишна натруфеност, и се запъти към доктора.

Работното място на специалиста по душевни болести се намираше на последния етаж от десететажна сграда в центъра. Върху табелата на вратата на кабинета беше гравирано името му — Андрю Шеймс, а под него с по-големи букви — ПСИХОЛОГ.

Почука.

— Влезте, моля!

Сериозният тон, с който бяха произнесени думите, въобще не я смути. Тя натисна силно дръжката и влезе вътре.

— Добър ден, доктор Шеймс.

— Идвате точно навреме, госпожо Милър. Заповядайте, настанете се удобно!

Тя беше започнала да ходи редовно на психолог две години след смъртта на детето си, но предвидливо използваше чужда самоличност. Шеймс нито веднъж не заподозря, че го лъже. Можеше да го върти на малкия си пръст, както си иска. Споделяше с него измислени проблеми, които решаваха заедно. През всичките пет години се преструваше, но не и днес — в деня на разплатата...

Завъртя незабелязано ключа на вратата зад себе си и го прибра в джоба на палтото. Започна да обикаля из кабинета, като не спираше да хвърля изпепеляващ поглед към доктора.

— Госпожо Милър, виждате ми се напрегната днес — изрече с професионално невъзмутим глас психологът. — За какво бихте желали да разговаряме?

— Темата, която ще обсъждаме, доктор Шеймс, е много различна от тези, които сме засягали досега. И в случая не става въпрос за мен, а за неща, които *вие* с никого досега не сте споделяли.

Той я погледна замислен.

— И така, докторе — продължи тя, — какво е чувството да сте изнасилвач? А убиец? Да сте човек без никакви задръжки, животно, което няма съвест и душа...

Острите думи на клиентката пронизваха душата му като ледени кинжали. Почувства се като приклевчен от опасен хищник, но въпреки това не помръдна от мястото си. В съзнанието му изплуваха спомени за случилото се преди седем години. Защо му трябваше тогава да се налива с алкохол? При това знаеше, че не му понася... Защо ли му трябваше да се мъкне с онези тримата? Да, бяха израснали заедно, но те бяха боклуци и такива си останаха. Винаги бе съжалявал за случилото се с момиченцето — не трябваше да стои отстрани и да гледа безмълвно, трябваше да ги спре, но не го направи, даже обратното — и той се включи. Оттогава не минаваше и ден, без съвестта да му припомни за тези ужасни моменти. Когато го оневиниха, искаше да се скрие от хората, от себе си, но чувството за вина се просмукваше в съзнанието му и го подлудяваше. Така желаше всичко това да приключи. Ако можеше само да върне времето назад, щеше да направи всичко възможно, за да поправи случилото се.

Спасението дойде, пристигна човек, който знае за престъплението, човек, на когото да се изповяда и да се приключи с тази седемгодишна мъка, да свършат жалките му опити за съществуване.

Всичко ѝ каза, всеки един детайл от злополучния ден. Нито една подробност не ѝ спести.

Времето настъпи, моментът, в който ще се отърве от ужаса. Извини ѝ се — не че имаше някакво значение, но така бленуваше да го направи...

Усмихна се на пациентката си, след което се хвърли през отворения прозорец.

Отвън се чу страшен трясък. Шум от паника огласи улицата.

Тя се надвеси и погледна през прозореца. Долу лежеше безжизненото тяло на доктора.

Прибра се вкъщи замислена. Дали този човек наистина се е чувствал виновен, или само ѝ беше наговорил тези думи, за да я заблуди? Но за какво да я лъже? След като разбра, че тя знае всичко, изражението на лицето му не трепна, не се опита да се оправдава... значи може би беше искрен? *Няма значение!* Размина се с малко, трябваше да страда повече. Всяка следваща жертва трябваше да се мъчи повече от предходната. Психологът даже беше много по-виновен от другите двама преди него, а умря така, както сам пожела... *Да му се не види...*

Луната безцеремонно измести слънцето и зае мястото му на небето.

Трябваше да се погрижи за някои неща. Натъпка всички гримове и перуки, които имаше, в чувал за боклук. Направи оглед на апартамента отново — искаше да се увери, че нищо не е пропуснала. Всяка улика трябваше да бъде заличена. Шишенцето с отрова също попадна сред нещата за изхвърляне. Боже Господи! Ами ножът? Къде беше дянала ножа? Ако не го намери, целият ѝ план щеше да отиде по дяволите, всичко, за което се беше трудила през тези нещастни седем години... *О, разбира се.* Сети се, че го беше заровила заедно с първата си жертва. Олекна ѝ.

Изчака навън да се спусне напълно черната пелерина на нощта, след което излезе да изхвърли уликите.

Вече беше към три след полунощ, когато се прибра обратно в дома си, капнала от умора. Хвърли дрехите си за пране и се мушна под душа.

Силният звън откъм входната врата успя да я извади от мъртвешката дрямка, в която бе потънала. Тя притисна уши с ръце и се надигна от леглото. Нямаше представа колко време е спала, не знаеше дали в момента е сутрин или обяд, но се чувстваше изморена и копнееше за още сън. Клатушкайки се, пое по посока на неприятните звуци.

— Идвам, сега идвам! — изкрещя раздражено.

Звъненето продължаваше и това започна да я изнервя.

Отвори входната врата. Пред нея се появи познатият образ на инспектора.

— Времето навън е хубаво, госпожо Уудс, а вие сте се затворила у дома...

— Сънувах, детектив Ричардсън — прекъсна го тя, — но вие ме събудихте.

— В момента е три следобед, какво толкова изморително сте правили вчера?

— Нищо съществено, просто съм изморена.

— Аха... — с равен тон вметна той, след което влезе в апартамента, без да поиска разрешение.

— Сигурен съм, че не сте напълно искрена с мен, госпожо Уудс.

— Напротив, детективе...

— Нося с мен един предмет, който съм сигурен, че е ваш — прекъсна я той.

— Така ли?

Детективът извади от джоба на самото си омачкана снимка на малко момиченце, поставена в найлоново пликче за съхраняване на веществени доказателства. Показа я на домакинята и рече:

— Тази снимка позната ли ви е, или си въобразявам, че ликът на детенцето досущ прилича на този на покойната ви дъщеря?

Тя се изненада, но се постара да остане безизразна.

Детективът внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Умееше да разчита езика на тялото и беше убеден, че тази жена го лъже. Трябваше да я притисне. Обясни ѝ, че снимката е била открита в един от джобовете на самото на Лукас Браун — отровената жертва.

По лицето ѝ пролича, че напрежението в нея нараства.

Не беше ясно колко време още ще издържи на нападките от детектива.

Той нямаше други доказателства, но силно вярваше, че я е притиснал до стената. Беше само въпрос на време да я закове и тя го знаеше. Без да сваля очи от нея, учтиво ѝ пожела приятен ден и излезе, оставяйки я насаме с терзанията ѝ.

Нощта се спусна нежно. Кървава луна изплува върху небесния свод.

Тя реши да действа незабавно. Възмездието трябваше да бъде раздадено.

Облече черен тренировъчен костюм и леко спортно яке, тикна в един от джобовете му канията с ловджийския нож, който бе купила порано през деня и бе заточила като бръснач. Влезе в детската стая и се доближи до стената срещу прозореца, която бе облепена с плакати на различни рок банди. Върху тях беше закачила снимки на дъщеря си. Избра една и целуна лицето на малката. Тази нощ щеше да получи отмъщението, за което мечтаеше от години.

Имението на Кинг се намираше извън града. Отне ѝ известно време, за да стигне до него. Опита да се слее напълно с мрака, понеже разчиташе на изненадата. Кой би очаквал да го нападнат в добре пазения му дом и да опитат да го убият? Около къщата обикаляха охранители. Трябваше да почака малко, докато дойде смяната им. Издебна момента и притича внимателно до къщата. Скри се зад храст, непосредствено до един от прозорците на първия етаж. Надникна през него и го видя — Александър Кинг седеше спокойно на канапето си и надигаше чаша е уиски. Тя усети напирещ гняв дълбоко в душата си. Не успя да се противопостави на животинския инстинкт и скочи през прозореца, разпилявайки стъклото на безброй малки парченца. В очите

на Кинг не срещна изненада. Той стана от канапето и се завъртя с лице към нея. Тя се затича с нож в ръка, когато от двата ъгъла на помещението изскочиха двама бодигардове и я събориха на земята. Лицето ѝ посрещна няколко юмрука. Чу се изхрущяване на кост. Рукна кръв. Светът около нея започна да се превръща в размазана картина от аленочервени оттенъци.

Нямаше представа колко време е била в безсъзнание. Когато се събуди, осъзна, че крайниците ѝ са завързани за дървена платформа, прикрепена към бетонна стена. Намираше се в тъмно помещение, което бе обгърнато от плътни сенки, сякаш изтъкани от черно платно.

Неясен звук смути неестествената тишина. Тъмнината сама по себе си изглеждаше напрегната, дебнеща — сякаш бе огромно приклекло животно. В помещението влезе човек, облечен в черна роба и с качулка на главата. Доближи се до вързаната жена.

— Изглеждаш толкова изтощена. Обичам да доминирам над силните жени — рече мъжът.

— Върви по дяволите, Кинг! — изруга тя.

Беше го познала по гласа.

— Не, миличка, ти ще вървиш по дяволите, но преди това ще преминеш през деветте кръга на ада. — В гласа му се долавяше злокобна нотка.

Жената не каза нищо. Погледна уплашено към мрачния човек, след което сведе поглед към пода.

— Запазена си. Това ми харесва. Добре ще се позабавлявам с теб. Ще те накарам да крещиш от болка заради това, което стори с приятелите ми.

— Те бяха животни — бясно му кресна тя, — а ти си чудовище!

— Тази нощ ще опознаеш истинската ми същност. Но искам да се съпротивляваш, така ще се забавляваме по-дълго. Като те гледам, май ти се е напукала почвата между краката — явно от години никой не ти е поливал нивата. Идеално — тъкмо ще си по-тясна. За твое сведение си падам по садо-мазо игричките. С дъщеря ти също си поиграхме.

Тя е усилие повдигна главата си и се изплю в лицето му.

— Изверг такъв...

— Голяма палавница си била. Не си хаби енергията, ще ти трябва за по-късно.

На огромна дървена маса в средата на помещението бяха разположени различни по вид и големина предмети, а вляво от нея игриво подскачаха огнените езичета на пламъците в камината. Той свали робата си. Остана гол, както майка го е родила. Взе огромен касапски нож и се приближи до нея. С няколко движения разреза дрехите ѝ. Пред него лъсна изящно тяло, на допир меко като коприна, а на цвят кафяво като шоколад. Притисна главата ѝ плътно до платформата. Дланта му смазваше счупения нос. Жената изхлипа от болка. Той започна да я обладава.

Чукаше я зверски. По всичко личеше, че искрено се забавлява. С голямото си като на минотавър парче разкъсваше влагалището ѝ и разцепваше ануса. Тялото на жената се гърчеше от жестоките страдания.

Когато свърши, извергът взе от масата парче метал с остриета в двата му края, наподобяващ вилица. Постави единия му край под брадичката ѝ, другия — на гръдния кош. С кожен колан стегна уреда около врата ѝ.

— Красавице, този уред за мъчение носи интересното название „виллицата на еретика“ — осведоми я Кинг. — Ако само за миг се унесеш, горната част на виллицата ще прободне гърлото ти. Тествал съм този метод и мога да ти кажа, че се получава не много приятна гледка.

Тя желаше всичко да приключи на момента, но като всяко нормално човешко същество се страхуваше от смъртта.

Нямаше представа колко време е стояла така. Той ѝ каза, че са били два часа, но ѝ се сториха като вечност.

Най-накрая Александър Кинг махна уреда за мъчения, но ѝ беше приготвил нова изненада. От масата вдигна друг, който приличаше на ножица, но с много по-голям размер. Взе още един, който наподобяваше скоба — „отварачката за уста“, така го представи той. Вкара в устата ѝ това приспособление и я разтвори максимално. Бузите ѝ започнаха леко да се цепят. Напукваха се така, сякаш отвътре се опитваше да изпълзи животинче. Същевременно взе ножицата и захвана езика ѝ с края на уреда за мъчения. Плавно започна да стяга,

причинявайки на клетницата неизпитвана досега болка. Беше я инжектирал е адреналин, за да не припадне отново. Когато се убеди, че двата края на ножицата почти опират един в друг през езика ѝ, грубо я дръпна навън, разкъсвайки езика и отделяйки го от тялото. Бликна фонтан от кръв. В очите ѝ се четеше агонизираща болка.

— Време е да приключваме, мила — доволно рече маниакът, — и запомни, жаждата за отмъщение винаги поражда ответна, по-силна жажда.

Внимателно свали дървената платформа на земята и я остави в легнало положение. Госпожа Уудс лежеше по гръб с лице към тавана и се давеше в собствената си кръв. Тогава той извади метална клетка, на чиято горна страна беше монтирана метална купичка като за супа, но по-голяма. Положи клетката върху корема ѝ, а жената е ужас видя, че вътре в нея цвърчи огромен плъх. С помощта на арматурна тел прикрепил клетката за дървената платформа. От огнището извадил няколко въглена и ги поставил в металната купичка, след което премахнал дъното на съоръжението и мишата обител се озова върху оголения корем.

— Всеизвестно е, че когато градусът на настроението при гризачите се повиши и те биват притиснати от горещината, панически си прегризват път за бягство. В твоя случай моят домашен любимец може единствено да дълбае надолу през корема ти — с дяволита усмивка похвали съоръжението си Кинг. — И когато това се случи, ще се радвам, че не се намирам на твоето място.

Той се изсмя налудничаво.

— Ас теб, любима моя, с теб ще бъдем заедно, докато смъртта ни раздели...

Самодоволните му крясъци, които огласяха нощта, внезапно секнаха. През вратата на подземие то нахлу непознат мъж. Беше

насочил пистолет към лицето на Кинг.

— Александър Кинг, останете на място и не правете никакви резки движения, иначе ще стрелям!

— Маmicатa му! Кой си ти, мътните да те вземат?

— Детектив Тимъти Ричардсън. Вие сте арестуван за изнасилване и убийството на деветгодишната Саманта Уудс. Имате право...

— За какъв се мислиш, а? — прекъсна той детектива. — Едно позвъняване до шефа ти и веднага ще те пратят да раздаваш глоби за паркинг!

— Към обвиненията ви, господин Кинг, ще прибавя и заплаха към полицейски служител.

— Омръзна ми от теб, нахалнико! Що не взема да разкрася и твоята муцуна?!

В този момент той нададе боен вик, грабна чук от помощната масичка и се втурна към детектива. Писъците му бяха притъпени от оглушително прокълтелите в затвореното помещение изстрели. Двата куршума безпогрешно се впиха в плътта му. Кинг се олюля. Ококори невярващо очи и се загледа в тялото си. От гърдите му бликаше гъста, почти черна кръв. Злодеят сякаш се вбеси още повече и замахна с чука към стрелеца. Трети куршум последва първите два, като образува дупка в челото на обезумелия мъж и го запрати на пода.

Детектив Ричардсън се втурна към клетата госпожа Уудс и понечи да я развърже, обаче бе твърде късно. Жената вече беше напуснала този свят, а по изражението на лицето ѝ личеше, че го е сторила в агонизиращи мъки. Гледката беше отвратителна. Тялото ѝ бе зверски обезобразено и кървеше почти отвсякъде. Той видя безумния капан, привързан към корема ѝ. Бързо успя да го премахне и от кухнята, която се бе образувала в тялото на жертвата, изскочи огромен освирепял плъх с окървавена муцуна. Детективът се надяваше клетата жена да е предала богу дух, преди гризачът да си е проправил път за бягство през корема ѝ. Ядоса се на себе си, че бе стоял навън в сенките твърде дълго, дебнейки да се промъкне незабелязано покрай охраната. Правилно бе предположил, че госпожа Уудс ще навести имението на Кинг, но не беше очаквал подобна развръзка. Въпреки солидния си стаж в полицията, досега бе виждал подобна стая за мъчения само по филмите. След причиненото зверство в това

помещение единственото, което можеше да направи, бе да поднови разследването по случая е непълнолетната Саманта Уудс. Нищо чудно по време на следствието да открият доказателства и за други престъпления и жертви на психопата.

Набра номера на централата и се свърза с оператора. Съобщи за извършените зверства, след което затвори. Щеше да дочака колегите си в тази гробница. Единствената мисъл, която успя да се промъкне в мозъка му, беше, че всяко едно убийство, извършено от госпожа Уудс, си заслужаваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.